Ч. 288. Субота 4 січня 1913 (22 грудня 1912). Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Міжнародне положенє. — Мирові переговори і надія на близьке заключенє мира.

Берлиньска „Vossische Ztg.“ доносить з Парижа: Дневники, що в близших зносинах з російскою амбасадою, містять півурядову відомість, що російских вояків, котрих мали випустити дня 1 січня ст. ст., задержано під прапорами лише з обережности. Тому не треба сего зарядження уважати якою небудь погрозою Росиї. Гостина Сухомлінова в Берлині мала на меті поінформувати німецке правительство про мировий настрій російских офіцияльних кругів та про дійстне значінє розпоряджень, які цар видасть протягом 14-ти днів. Бо вояків, котрі мають право опустити службу днем 1 січня ст. ст., не можна би задержати в чинній службі без окремого царского указу. А що дальше конче треба задержати військо в чинній службі з уваги на теперішні політичні відносини, російске правительство, котре впрочім бажало, аби не появляв ся царский указ, старає ся вияснити справу, щоби в Росиї появи сего указу не уважали погрозою.

Льондоньский кореспондент паріского „Matin-a“ пише, що між Австро-Угорщиною а Росиєю суть ще в альбаньскій справі великі різниці поглядів, так що мало є надії, аби конференция амбасадорів вспіла ті різниці усунути.

Льондоньский кореспондент дневника Echo de Paris дізнав ся, що віденьске міністерство предложило правительствам великих держав карту Альбанії, яку оно само виготовило. Та карта обіймає міста Скутарі, Прізрен, Іпек і Дякову.

Як бюро Райтера доносить з Царгорода, всі амбасадори післали Туреччині перестерогу, щоби порозуміла ся зі союзниками. Російский посол до того напімненя долучив також перестерогу, де вказує на шкідні наслідки, які проволока могла би мати в Малій Азиї. Ся російска перестерога, говорить Райтер дальше, вразила неприємно офіцияльні турецкі круги. У войску дальше відбуває ся аґітация за відновленем війни, а молодотурецкий комітет підпомагає сю аґітацию. Як доносить Райтер, радили балканьскі делеґати дня 30 м. м., які кроки підприняти в середу, коли турецких предложень знов не можна буде приняти. Они всі переконані, що мусіло станути ся щось поважного і що основи нового предприятя усталені. Предложить ся Туркам свого рода ультиматум. Однак не виглядає так, щоби між делеґатами були такі різниці, як говорить се донесенє. Бо перед конференциєю всі ще зійдуть ся разом. Тоді они ще раз будуть радити о тім, що они мають робити супротив турецкої системи проволіканя, яку очевидно ведуть Турки в тій цїли, щоби відсунути точку тяжести відвічальности та звалити якусь часть рішеня на великі держави, котре то рішенє повинно відносити ся лише до мирових делеґатів. Але як зі своєї сторони не хотіли би делеґати союза спричинити зірванє переговорів, так само не хочуть бути посьміховищем сьвіта, як кажуть, через те, що беруть участь в цілком опереткових переговорах.

Magdeburger Zeitung доносить з Царгороду, що ходять там чутки про задумане уступленє султана по заключеню мира. Султан почуває ся змучений і бажає відпочати. Будучий султан Юсуф Ізедін задумує перевести зміну в наслідстві престола в той спосіб, що престол діставав би усе найстарший син султана.

Мирова конференция в середу радила від години 3 по полудни до години 6. Проводив грецкий відпоручник Веніцельос. Іменем турецких представителів Решід паша представив нові условини Туреччини, які всіх застановили готовостию до уступок в напрямі домагань балканьских держав. Туреччина годить ся на домаганя держав що до Македонії, годить ся на самоуправу Альбанії в межах, предложених балканьским союзом; зате не годить ся на віддачу Солуня, а що до Крети стоїть при попередних домаганях: віддати справу під рішенє держав. Нема зовсім порозуміня що до Тракиї і що до Адриянополя. Турки заявляють гото-

Різдво Томи Братта.

(З анґлійского — Альфреда Манна).

Се діяло ся два дни перед Різдвом.

Долинами Тексас повівав поганий вітер, не так студений, але в найбільшій мірі неприятний.

Тома Братт сидів у своїм домі і балакав з Патриком і Ґрацием Міке, котрі віддавна були єго приятелями.

Між ними стояла велика фляшка віски, котра була усіми радо замовлена. Тома виграв. Очи обоїх приятелів, особливо Патрика гляділи горячо і неспокійно.

Тома нараз прокинув ся; він саме тепер перемішав і кинув сильно картами об стіл, котрі в части поспадали. „Я вже більше не хочу“.

Патрик підскочив високо. „Так не іде, тепер не кінчить ся; могло би тобі хотіти ся, ге?“ кричав він люто.

Том поглянув уважно. „Що мені залежить на ваших брудних долярах? Але тому то ти не можеш собі представити, що я би взяв зворот тобі на злість — так, тепер суть гроші в моїй кишени“.

В голосї Томи було трохи хвалости. Патрик і Міке не знали ще добре єго, бо ще перед роком жив він так статочно і пильно як справдішний фармер бавовняних плянтаций в Крек Кунті.

Але Патрик був диким товаришем, котрий ніколи над нічим не роздумував і був призвичаєний се робити, що єму на єго дикий ум прийшло. Він положив обі руки на столі і нахилив ся до Тома: „Ти, бережи ся!“ Слова звучали спокійно, але грізний і пробиваючий погляд палав в очах Патрика.

Ґраций Міке рівнож поглядав в сторону Томи. „Ґо-ґо“, сказав він майже механічно. Від ряду літ був він тінею Патрика, на котрого він все дивив ся, як щось зайшло, щоби відтак в ніжнійший спосіб то само осягнути, що і тамтой. Се було звісне само про себе

Тома Братт мав добрі очи і майже хлопяче лице. Але тепер сьміяв ся погано. Сей сьміх зовсім не личив єму, він виходив у него неприродно.

— Дивиш ся на мене лише грізно, ти — говорив він до Патрика, — наче би ти мене хотів забити як Брокера Бедля з Малої фарми. Я не лякаю ся тебе!

Патрик здержав віддих і підскочив, як би єго укусила гадюка. Потім став зовсім спокійний; але в тім спокою дрожала смерть.

— Я бачу, ти ще не доріс до віски — відповів він і сягнув за фляшкою, з якої налив собі велику склянку напитку. Він мав в сім свою причину, щоби свої очи відвернути від Томи, бо він знав, що єго очи зрадили би єго. — Мимо сего, як здає ся, ти маєш злість.

— Так, маю злість; але знаєш, сего вечера підійшов я зовсім близько Малої фарми. Тоді я мусів добре спати, бо мені снило ся, що бачу тебе, як кидаєш оружєм до Брокера, а по тім — но як я прийшов туди, всьо уже скоїло ся, ти щез. Особлившей був се сон, бо другого дня знайдено Брокера справді мертвого

Патрик роздусив у своїх сильних пальцях грубу склянку, але засьміяв ся щиро. І Ґраций Міке підсьміхав ся дещо заклопотано.

Через хвилину панувала в комнаті тишина. Том Братт підняв ся; зворушений проходжував ся там і назад. Патрік водив за ним очима:

— Я усе думав, що се би добре було для тебе, як би Кляйн сидів тепер у вязници в Кунті за убийство. Правдоподібно ти уже забув, що Німець забрав тобі з під носа гарну Бессі Кінґ, що ти тепер навіть у своїх занятях маєш дивні сни.

— Най мене чорт побере, як я се забуду, усю нужду через него. — З безмежною ненавистию вимовив Тома слова, потім мовчав хвилину. — Так, так, я думаю, я не хочу сего укривати, але що я маю з вами робити, сего я сам не знаю, і від нині се урвало ся. Робіть так, щоби вас тут не було, возьміть горівку з собою.

І так уже розгніваний Пятрик слухав уважно тих слів, лише уста єму зовсім побіліли а межи бровами показала ся одна одинока зморщка.

вість уступленя із Скутарі і Янїни і їх здачі. Остаточну інструкцию що до Тракії і Адриянополя мають одержати Турки від правительства аж пізнїйше.

Після пояснень з міродатних кругів, повновластники балканьских держав не відкинули вправдї рішучо послїдного турецкого предложеня, але приняли его з признаками нетерпеливости. Предложеня звучало так, щоби державам оставити рішене що до всїх справ, які виринули з війни, з виїмкою справи Адриянополя і островів архіпеляґу, що до яких Порта наміряє переговорювати прямо з союзними державами. Хотяй інструкциї Порти були дуже ясні, турецкі повновластники зажадали що до деяких точок доповняючих інструкций. По вчерашний радї міністрів вислано ті додаткові пояснення. Нинї має виясниться положене. Думають, що найде ся такий спосіб, щоби місто Адриянополь остало при Туреччинї.

Царгородскі дипльоматичні круги надіють ся, що по уділеню всїми державами приязних рад в дусї скорого заключеня мира, мир є запевнений, імовірно навіть без вмішаня держав. Донесене про обіжник Порти, в якім поручено амбасадорам пригадати державам їх обіцянку в справі status quo, є в части хибне. Сей крок наступив перед послїдними постановами Порти.

Новинки.

Львів, 3 січня 1913

— Іменованя і перенесеня. Є. В. Цїсар іменував радника скарбового Вол. Каменобродского старшим радником скарбовим для округа краєвої Дирекциї скарбу у Львові. — П. Міністер справ внутрішних іменував комісарів повітових в Галичинї: Тад. Гільда і Фел. Строку старшими комісарами повітовими. — П. Міністер скарбу іменував старшими інспекторами митовими для округа служебового краєвої Дирекциї скарбу у Львові інспекторів митових Стан. Концкого і Едв. Гамулїньского. — Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів перенїс старшого офіцияла почтового Ів. Поповчака зі Львова до Сокаля.

— Іспити кваліфікацийні на учителів шкіл народних перед львівскою комісиєю іспитовою зачинають ся дня 17 лютого. Речинець вношеня подань до 5 лютого.

— Чия власність? На подвірю реальности при ул. Казимирівскій ч. 14 знайдено оногди два отверті куфри, в котрих було біле, мужеске і жіночі одїне, постіль, шевскі знаряди і папери на імя Олекси Білути. Куфри ті зложено в поліциї.

— Краєвий шкільний з'їзд. В середу відбув ся у Львові в сали „Сокола" з'їзд краєвого шкільного Союза при участи около сотки відпоручників з цїлого краю. Наради відкрив короткою промовою голова Кр. Шк. Союза радник Іван Кивелюк. По виборі президиї зборів предложив проф. Сальо звіт в 1912 р. В своім рефератї згадав бесїдник, що Кр. Шк. Союз старав ся відтягнути людий по провінциї від закладаня нових приватних ґімназий, бо дотеперішних шкіл годі удержати ізза недостачі гроша і учительских сил. Щоби помножити фонди „Рідної Школи" приготовив Кр. Шк. Союз фантову льотерию в дорогоцїнностий, одержаних від ріжних добродїїв. Над рефератом проф. Саля розвинула ся дискусия, в якій забирав межи иншими голос і проф. Рибачек. Бесїдник піднїс справу закладаня українських приватних мужеских семінарий, при чім вказав на знаменито розвиваючу ся сего року заложену, прив. муж. учит. семінарию у Львові. На кінци ухвалив з'їзд на внесок професора Данила висказати подяку нашим переселенцям в Америцї за їх жертви на „Рідну Школу", признане і подяку секретареви Союза п. Семенови Демидчукови за его труди, положені коло збираня жертв на сю цїль межи американьскими Українцями, як також на внесок проф. Сабата з Тернополя, висказати повне признане проф. Сальови за его щиру і повну посьвяту працю для „Рідної Школи".

— Тов. Технічне у Львові подає до відома, що на підставі статутів затверджених рескриптом ц. к. Намістництва з дня 28. 2 1909 р. ч. 19.098/XIII Загальні збори відбудуть ся дня 15 січня 1913 р. (середа) о год. 4 по полудни в сали Тов Бесїда у Львові (Народна Гостинниця) з слїдуючим порядком дневним: 1) Відкрите зборів і справоздане в дїяльности Комітету основателів. 2) Вибір головного Виділу (голови, 2 заступників і 10 членів. 3) Вибір контрольної комісиї. 4) Внески членів. 5) Становище техніків в нашім суспільнім житю (реферат). — Комітет основателів.

— Національний Музей у Львові (ул. Мохнацкого 42) мав у грудни 110 н рів приросту (всїх 13.657) у 223 предметах. Після відділів було приросту: по доісторичній археольоґії — 2 похоронні урни із Фурманів в тарнобжескім і Звенигорода Львів (з кістьми), та 6 каміняних оброблених орудий; з історичної археольоґії прибула одна плоска широка підкова; монет 7; кераміки — 2 флякони давнїйші з колом гончарскої школи і одна гуцульска піч кафлева; 4 ручники вишивок — особливо інтересні бойківскі взірці з Бітлї, виконані Анною Буґер, 3 старші вишивані і мережані скатерти з чесанівского і 2 пояси вовняні міщаньскі. У книжках було приросту — 10 по бібліоґрафії, 8 стародруків — в тім один рідкий угорский, 10 рукописий, 46 актів правно цивільних з сяніцкого і 16 актів руских з Угорщини XVII до пол. XVIII в., 7 листів приватних (4 в справах господарских Гнїзеньского примаса після 1-го роздїлу Польщі). Хрестів ручних було 3, образів на полотнї 3, ікон 31 — переважно XVII в. — 1720 р., шовкових матерій гафтованих 2, видань по історії штуки 8 — серед яких особлившої уваги заслугує видане візантийских емаль і збірок М. П. Боткина в С. Петербурзї, дароване властителем збірки і видавцем. У етноґрафічнім відділї особливо замітний „Вертеп" Т. Кирницкого з Бібрки — з 12 ляльками і текстом. — На се склали ся дари: оо. І. Чмоли, К. Миколаєвича, О. Яворского, А. Сумика, Ю. Дорожиньского, Данилевича, І. Градского ЧСВВ. і Ексцеленциї Митрополита, та пп. Н. М. Вострякова, Ставропиґійского Інститута, др. Щурата, С. Яновича, К. Лисиневицкої, радника двора А. Барвіньского, М. Павлика і інж. Корнелї.

— Нещаслива пригода. З Нижнева доносять: Рядовий з відділу 58-ого полку піхоти, стаціонованого в Нижневі, підчас коли стояв на вартї коло тамошного моста зелїзничого на Днїстрі, дістав ся в наслїдок власної неосторожности під колеса поїзду зелїзничого, що їхав з Гусятина до Станиславова і погиб на місци. Після інструкциї повинен вояк стояти на вартї побіч моста, тимчасом погибший відійшов від назначеного собі місця досить далеко побіч моста, і в хвили, коли якраз з противної сторони надїхав поїзд, не мав вже часу вернути ся і погиб на місци. — Райґа Віц, женщина літ 63, хотїла перебічи через ул. Короля Людвика в хвили, коли вже надїзжав ваґон трамваю. Мимо того, що моторовий давав остерігаючий знак, женщина тота пустилась через улицю. Ваґон ще захопив її, потрутив, а она впала так нещасливо, що вдаривши головою об брук, погибла на місци. Завізвана поготівля ратункова стверд ла лиш смерть і відставила тїло до інститута судової медицини.

— Судьба вихрестки. З Калуша доносять до „Dzien. Polsk.": Народний учитель в Вістові, Теренко, оженив ся в падолистї 1912 з донькою богатого Жида Арона Бартфельда в Завою, де пізнав ся з нею, коли був там учителем. Дївчина згодила ся перейти на християньску віру гр. кат. обряду і Теренко оженив ся з нею. Від того часу Жиди хасиди напаствували его безнастанно і не давали спокою нї в день нї в ночи, а Теренко був змушений обганяти ся навіть револьвером. Дня 27-го грудня мусїв Теренко виїхати до Калуша на речинець судовий. З того скористали Жиди, заїхали фіякром перед школу, впали до мешканя Теренкової, зловили її і заткали рот, завинули цїлу в коци, висадили на фіякра і небавком щезли з села. Місцевий парох о. Січаньский вислав за ними в погоню свого наймита на кони, але той вже не міг їх дігнати. Всякі пошукуваня мужа і жандармериї позістали доси без успіху.

— Процес ізза шпигуньства. Перед звичайним трибуналом, котрому проводив надрадник Мромліньский, стали обжаловані о шпигуньство Станислав Рендзейовский з Березніци (царство польске в Росиї) столяр Іван Когут з Яво-

---

Ґраций Мікс, котрий обиду відносив більше до свого товариша як до себе, підійшов до Тома. Він підняв пястук на него.

— Га, Фелов, хочеш бути великодушний для мене і Патрика?

Том незважав зовсім на него.

— За двері!

— Ходи, Мікс, — сказав Патрік і взяв его за рамя. — Том має журбу, на се мусить ся зважати; знай про се.

З тим вийшли оба. Том кинув за ними фляшку з горілкою; потім сїв собі на стільци і дивив ся перед себе.

— Приходить ся збожеволїти, — муркотів сам до себе. Житє, яке перевів в послїднім роцї, як також его природна чеснота і амбіция стояли в супротивности до его дикої непогамованої ненависти. Суперечність почувань робила его дуже нещасливим, особливо нинї.

*

Другого вечера, на Сьвятий вечер, поїхав Том до Тексас Шґар, до гостинницї, котра стояла на половинї дороги до столицї і куди его аґент через хлопця Мурина запросив.

Він мусїв, коли не хотїв тратити богато часу, переходити попри дім Нїмця.

На вид Малої фарми перемогла знову ненависть, і з почутєм гіркого вдоволеня дивив ся він на дах, під котрим перебувало нещастє, бо нинї рано розповідали ему, що засудили чоловіка Бессі.

Нараз побачив він, як попри него пересунув ся якийсь другий їздець. Се був Патрік. Залунав вистріл у воздух, і коли Том упав до долу, почув над собою слова:

— Твої сни суть для мене небезпечні, хлопче!

Опісля почув Том пекучий біль в грудях.

Се була ніч, тиха сьвята ніч. Том пробудив ся. Він не знав, де він находить ся, він не відчував також ніякого болю. Перед роками усипляно его при тяжкій операциї в Гутзонї. Він мусїв рахувати на велике здивоване лїкарів, дорахував він до сотки, потім позникали лїкарі і сестри монахинї, комната закрутила ся; свист і шум наповнили воздух.

Так здавало ся ему і тепер. Здавало ся ему, що чує глухий відгомін дзвонів. Дерева праліса шуміли і минали ся в чародїйнім сяєві місяця і кружили у диким танци. Всьо порушало ся і шуміло, нї, не всьо, одна одинока точка сьвітила ся безпечно і спокійно серед ночи. Як се було добре.

Знаменито. Тож не мав ніяких споминів з минувшини, також ніякої сьвідомости з теперішности. Знав він лише одно: що нинї було Різдво; а в попередних днях він про се не думав. М ти померла ему давно, а побожність его доброго батька не лежала дуже глубоко. Але на час Різдва оповідав Біль Братт малому Томови: перед многими сотками літ жив один могучий пан, що хотїв принести любов у сьвіт. Лише одну одиноку науку мав сей пан, котра голосила: „Любіть ся, люди поміж собою". Але сего було за мало людям і они забили его.

Зовсім виразно бачив Том свого старенького батька, як стояв перед ним — — — „і они забили его" — шепотів і він. Гм, що має спільного сьвітляна точка з его батьком і любовію?

З трудом підвів ся. „Я мушу побачити, що се — —" Кілька хвилин колибав ся Том Братт туди і сюди при сьвітлї місяця, потім упав.

(Конець буде).

рова. Акт обжалованя каже, що они в роках 1911 і 1912 вивідували ся в східній Галичині а специяльно у Львові о урядженях і предметах, що відносять ся до збройної сили держави і войскової єї оборони, щоби відтак повідомити о тім чужу державу.

Рендзейовский, мужчина літ 40, був книговодцем в товаристві „Kół-ok rolnicz-их“. Єго арештовано в хвили, коли вибирав ся до Києва на жадане российского ґенерального штабу, котрому предложив був свої услуги. Обжалований каже, що хотів лиш вимантити від российских властий більшу суму гроший, але не мав наміру віддавати Росиї якісь услуги і перед тим не зносив ся з российским ґенеральним штабом. Тому однак перечать факти. Він їздив вже два рази до Росиї мимо того, що, як каже, був скомпромітований і не вільно єму було показувати ся в Росиї; при нім знайдено войскову мапу з підчеркненями а із знайденого при нім записника виходить, що він майже що місяця діставав рублї „від жінки“. Тимчасом Рендзейовский не жиє з жінкою і навіть хоче відобрати від неї дитину. В записнику знайдено назвиско Ростковский, Рудзкий, під котрими то назвисками укривав ся звістний шпигун Стецишин. Рендзейовский каже дальше, що написав лист до начальника почти в Києві з просьбою, щоби другий лист, який в тім же листі приложив, передав ґенеральному штабови в Києві. В тім другім листі подав він свою адресу на post. rest. R. S. 1912.

Дня 6 лютого 1912 одержав він лист на даний у Львові з зазиванем, щоби ставив ся в готели „Вікторня“ в комнаті ч. 20. Там мешкав якийсь чоловік, котрий замельдував ся яко Мацошиньский, аґент з Бродів. Був то обжалований Когут. Він давав Рендзейовскому паспорт і 25 рублїв і казав їхати до Києва. Рендзейовский домагав ся 150 рублїв. Тоді сказав єму Когут, нехай їде до Волочиск і зголосить ся там у команданта жандармериї а той дасть єму гроші на дальшу дорогу. Рендзейовский поїхав до Підволочиск, але туг прихопила єго австрийска полиция. В кілька днів опісля арештовано Когута в Бродах. — Розправу відрочено аж до завтра.

Телеґрами.

Константинополь 3 січня. Часописи доносять, що турецке войско в Янїнї держить ся добре; місто єсть достаточно заосмотрене в поживу.

Льондон 3 січня. Позаяк великі держави через своїх представителїв признали засаду автономії Альбанії, то три делеґати альбаньскі прибули до Льондону, щоби там обговорити подрібности. Явили ся они в міністерстві справ заграничних.

Льондон 3 січня. „Times“ доносить, що средства залоги в Адриянополи вже вичерпали ся і що навіть розпочали ся переговори в справі капітуляциї.

Льондон 3 січня. Всї альбаньскі делеґати згідно з Даневом заявили кореспондентови Бюра Райтера, що скоро Туреччина не уступить в справі Адриянополя, то они усунуть ся з конференциї.

Константинополь 3 січня. Міністер справ заграничних заявив приватному кореспондентови Бюра Райтера, що в інструкциях висланих турецким делеґатам до Льондону, Порта зазначує, що не може відступити ніякого з островів в Еґейскім мори. Порта готова зректифікувати границї адриянопольского вілаєта, але вілает той мусить позістати при Туреччинї. Дальше заявив міністер, що о забезпеченю мира говорити було би річию занадто сьмілою, бо в справі Адриянополя Туреччина безусловно не уступить і розпочала би назад війну, наколиб се місто не мало позістати в руках Туреччини.

Льондон 3 січня. „Times“ доносить, що три представителї тимчасового альбаньского правительства, котрі явили ся у Едварда Ґрея, вручили єму мемориял, котрий буде також предложений радї амбасадорів. Найважнїйшою точкою мемориялу єсть жадане повної независимости Альбанії, бо лиш в той спосіб буде можна уникнути запутаний, котрі могли би настати в будучности з чужих впливів в Альбанії.

Надіслане.

— „Господарска Часопись“, одинокий український ілюстрований рільничо - господарский двотиждневник, орґан Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар“ у Львові. Виходить кождого 10 і 25 що місяця. Передплата на цїлий рік 4 К, на пів року 2 К.

Сотрудниками „Господарскої Часописи“ є фахові знатоки рільничої господарки. В „Господарскій Часописи“ читачі знайдуть користні і поучаючі поради, як упорядкувати, поліпшити господарство і як збільшити єго видатність.

В „Господарській Часописи“ друкують ся статї з обсягу ріжних галузий господарства, а то: рільництва, садівництва, городництва, сіножатий, пасовиск, пасічництва, хову рогатої худоби, безрог, дробу і т. д.

В „Господарскій Часописи“ поміщує ся крім сього офіцияльні розпорядженя, відомости з діяльности Головної Ради, Філій та Кружків Товариства.

Рівнож поміщують ся приватні оголошеня і аноиси по цїні 20 сот. від рядка дрібним друком чотири рази ломаного; шеста часть сторони 8 К, четверта часть 12 К, трета часть строни 15 К, половина сторони 20 К. Цїла сторона 40 К. При більшеразовім поміщуваню оголошеня уділяє ся опуст.

Щоби оминути накопиченя роботи з початком нового року з виготовленем адрес і т. д., поспішити ся з надісланем передплати на р. 1913. Хто надішле передплату на 1913 р. перед днем 31 грудня с. р., сей одержить безплатно ілюстровану книжку: „Годівля курий“, написав Григорий Герман, в цїні 1 К.

Передплата на рік 4 К, на пів року 2 корони.

Адреса „ГОСПОДАРСКОЇ ЧАСОПИСИ“: Львів, ул. Зіморовича 20.

Подорож довкола землі.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного, Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) земля, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в по дорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправлює знаменито думано і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтеся в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

—o—

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·4…
3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†). 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*). 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42. 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*) 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·1… 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед…

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).